

Hlavné črty spirituality Márie Celesty Crostarosa

Cesta duchovného života, ako ju chápala a prežívala blahoslavená Mária Celesta, nie je ponukou len pre kontemplatívne sestry redemptorky, ale je výzvou pre kresťanov tretieho tisícročia. Môžeme to smelo povedať, lebo jej texty by mohli byť výborným komentárom k Apoštolskému listu *Novo millenio ineunte* uverejnenom pri príležitosti zakončenia Veľkého jubilea roku 2000. Dnes už svätý pápež Ján Pavol II. ukazuje v tomto liste celej Cirkvi smer na tretie tisícročie. Čo nám radí?: *Zahľadieť sa do tváre Ježiša Krista*, lebo len vtedy budeme schopní *poznať ho, milovať a nasledovať*.

Blahoslavená Mária Celesta si nevymyslela svoju vlastnú duchovnú cestu, ale žila v hlbokom spolení s Ježišom Kristom, svojím Pánom a Učiteľom, ktorý sám dával jej životu formu a smer. Ona sama teda nikdy nerozdelila duchovný život na body, ale prežívala ho celistvým, nie roztriešteným spôsobom. Aby sme však mohli sledovať jej duchovnú púť, pokúsime sa ju opísať v bodoch.

1. Prvé, čo treba povedať je, že spiritualita Márie Celesty je **trinitárna**, čiže založená na osobnom vzťahu s osobami Najsvätejšej Trojice. Zdôrazňuje, že *Boh Otec vrúcne túži dať ľuďom svojho Ducha, aby mohol žiť s nimi a v nich až do skončenia sveta*. A tento plán lásky uskutočnil tak, že nám dal svojho jednorodeného Syna, ktorý nás vykúpil. Ak by nás totiž Ježiš nebol vykúpil z moci hriechu, hriech v nás by nám bránil prijať Ducha pravdy, Ducha Tešiteľa. Boh Otec chcel, aby Boží Duch prebýval v nás – v našom vnútri a posväcoval nás zvnútra. V Starom zákone Boží Duch zostupoval na prorokov a spočíval na nich, zato na Turíce Duch Svätý už vstúpil do očistených srdc

apoštolov. Vďaka tomu, že aj my sme obmytí Kristovou krvou, môže Duch Svätý vstúpiť do srdca každého z nás, ktorí sme prijali krst, a prebývať v nás. A toto je cieľom celého duchovného života – dovoliť Bohu prebývať v nás.

Je to povolanie každého pokrsteného a len od nás závisí, nakoľko budeme žiť svoj krst, nakoľko budeme spolupracovať s krstnou milosťou. Mária Celesta nám pripomína, že krstom sme sa stali *chrámom Najsvätejšej Trojice...* To znamená, že *Boh Otec ťa prijal za svoje dieťa, Slovo – Ježiš Kristus ťa prijal za svoju nevestu* (každá duša je totiž Kristovou nevestou) *a Duch Svätý si ťa vyvolil za svoj príbytok a vliat do tvojho srdca Božiu lásku* (porov. *Meditácie na obdobie cez rok*, s. 79).

Cieľom ľudského života je teda účasť na spoločenstve lásky, aké spája Otca, Syna a Duchu Svätého. Zo skúsenosti vieme, že ak človek nemá dôverný vzťah s Bohom Otcom, jeho život sa mení na zhuk náhodných, neraz malicherných osobných záujmov, ktoré ho postupne vtahujú do čoraz väčšej samoty. Bez Krista zas stráca zdroj lásky, takže jeho medziľudské vzťahy sú narušené. A bez Duchu Svätého stráca nádej a radosť a ponára sa do smútku (porov. Robert Sarah: *Boh alebo nič*, s. 263).

2. Spiritualita bl. Márie Celesty je **kristocentrická**, čiže zameraná na Ježiša Krista, Človeka-Boha, ktorý má byť stredobodom nášho života; osou, okolo ktorej sa točí celý náš život. Z osobnej skúsenosti však vieme, že neraz sa točíme okolo seba, okolo svojich starostí, záujmov a plánov... Je to teda výzva – urobiť z Ježiša Slnko svojho vlastného vesmíru, okolo ktorého bude obiehať všetko, čo tvorí náš život. Ak totiž veci v našom živote z tejto obežnej dráhy vybočia, dôsledky chaosu nedajú na seba dlho čakať. V Evanjeliu sv. Jána sám Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa... Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jn 14, 6. 9). Ježiš je teda jedinou

cestou k Bohu, avšak vynachádzavosť jeho lásky je nesmierna, a preto každého človeka vedie jedinečným spôsobom, niekoho rýchlejšie, iného pomalšie, podľa schopností každej duše a podľa svojich tajomných zámerov, aké má s každým z nás.

V spise *Vnútorná záhradka Božej lásky* v meditácii na 7. augusta Mária Celesta jasne hovorí, že „*Kristus je jediná cesta, ktorá vedie k Otcovi. Avšak je to cesta nekonečná ako more.*“ A pokračuje: „*Kto môže preniknúť bezhraničnosť nekonečného mora, ktorým si ty, Pane? Kto môže zmerať tvoje cesty? Si nekonečný a nekonečná je aj rozmanitosť ciest, po ktorých vedieš duše. Vnútorne cesty duší sú rozmanité, avšak všetky smerujú k blaženej večnosti v nebi...*“

Všetci svätí pili z jediného prameňa a kráčali po jedinej ceste, ktorou je Ježiš Kristus, avšak mnohí z nich boli povolani k tomu, aby dali odpoveď na konkrétne potreby svojej doby, krajiny alebo kultúry... Preto niektorí z nich zdôrazňovali viac ohlasovanie evanjelia, iní charitatívnu činnosť, ďalší zas kládli dôraz na slávenie liturgie. Niektorí svätí boli povolani zviditeľniť jednotlivé čnosti alebo nejaký konkrétny aspekt Kristovho života (napríklad: chudobu, umŕtvenie, samotu), prípadne niektorú formu nábožnosti (križovú cestu, úctu ku Kristovej krvi, k Eucharistii, k Panne Márii, k anjelom...) Spiritualita Márie Celesty sa však nespája len s jedným konkrétnym aspektom Ježišovho života, alebo s nejakou konkrétnou činnosťou či formou nábožnosti. Nezameriava sa len na jedno z tajomstiev Kristovho života (napríklad na jeho detstvo alebo umučenie a pod.), ale *snaží sa sprítomniť celý Ježišov život*. Boh povolal Máriu Celestu a sestry, ktoré ju budú v priebehu storočí nasledovať, k tomu, aby boli „*živou pamiatkou toho všetkého, čo Ježiš Kristus vykonal pre spásu ľudí, keď žil na zemi ako Človek-Pocestný...*“ Boh Otec jej vnútorne zjavil a ona to zapísala pre naše poučenie, že len vtedy *budeme podobní Ježišovi, keď mu dovolíme, aby do nášho ducha odtisol svoj život. Len vtedy sa staneme živými podobizňami, živými obrazmi Krista, ak budeme nasledovať jeho život* (porov. *Plán večného Otca*). Len takto naplníme najhlbší cieľ nášho

života, ktorým je podobat' sa na Krista. V byzantskej tradícii preto nazývame svätých prepodobnými. Týmto slovom vyjadrujeme, že sa maximálne podobali na svoj vzor – Ježiša Krista.

Mária Celesta prirovnáva toto odtisnutie Kristovho života do nášho srdca k odtlačku, aký pečať zanecháva v mäkkom vosku: „*Môj Pane... keď si na mojom srdci odtlačil svoje nádherné meno, a povedal si mi: ‚Som tvoj Ježiš, zavretý v malej cele tvojho srdca; chcem v nej prebývať naveky, lebo som tvoj život‘, v tej istej chvíli si vyryl v mojom srdci svoju podobu. Rovnako ako sa pečať odtláča do vosku, tak bolo označené moje srdce... Spolu s darom tvojho vyrytého mena som získala aj tvoju podobizeň... preto vnímam seba samú ako zrkadlo, v ktorom sa odráža tvoje božstvo...*“ (Rozhovory duše s Ježišom 6., s. 78).

A nielen ona vnímala seba samu ako zrkadlo, v ktorom sa odráža Boh, ale aj tí, čo žili s ňou, videli v celom spôsobe jej bytia podobnosť s Ježišom Kristom.

3. Môžeme si položiť otázku: Čo bolo pre Máriu Celestu prameňom duchovného života? Bolo to predovšetkým Božie slovo obsiahnuté vo Svätom písme, ktoré čítala a o ktorom rozjímal. Preto hovoríme, že jej spiritualita je **biblická**.

Po období reformácie, ktorú v 16. storočí zainicioval Martin Luther, sa Cirkev začala akosi báť ponúkať veriacim Božie slovo k súkromnému rozjímaniu. Vládol strach, aby si veriaci nevysvetľovali Sväté písmo mylne. Takáto atmosféra nedôvery v schopnosť veriacich čerpať z prameňa Božieho slova vládla aj v 18. storočí, čiže za života našej blahoslavenej. Mária Celesta však aj napriek nepriazni svojej doby odkrýva, že Božie slovo je najčistejším prameňom duchovného života a aj iných privádza k tomuto nevysychajúcemu žriedlu, čím predbehla svoju dobu. Totiž až Druhý vatikánsky koncil, ktorý sa konal v 20.

storočí, znovu vyzdvihol význam Svätého písma v živote kresťana katolíka.

V neskorších rokoch svojho života, kedy bola Mária Celesta predstavenou kláštora, učila rozjímať aj svoje spolusestry, pre ktoré napísala veľa komentárov k textom Nového aj Starého zákona. Robila to preto, aby na príklade biblických textov ukázala, ako Boh uskutočňuje svoj plán spásy, ktorý má s ľudstvom ako celkom, ale aj s každým jednotlivým človekom.

V slovenčine sú už dostupné jej komentáre k textom evanjelií spojených s obdobím Adventu, Vianoc a Veľkého pôstu. Okrem toho rozoberala veľmi podrobne Evanjelium svätého Jána a Veľpieseň, avšak tieto texty po slovensky ešte nemáme.

Odkiaľ mala Mária Celesta schopnosť prenikať do hĺbky Božieho slova a vysvetľovať ho? Sama na túto otázku odpovedá takto: *„Dobro moje, prostredníctvom zjednotenia môjho ducha so Slovom mi dávaš múdrosť. Skrze seba samého mi odovzdávaš dar rozumu, aby som videla a chápala, čo je pravda. Udeľuješ mi aj... dar rady, aby som... pomáhala svojim bližným prijať pravdu tvojho svätého evanjelia“* (Rozhovory duše s Ježišom 7, s. 90). Čiže takto v nej pôsobili dary Ducha Svätého, ktoré všetci dostávame pri krste a sviatosti birmovania. Mária Celesta však s týmito darmi – s týmito konkrétnymi prejavmi pôsobenia Ducha Svätého – spolupracovala, a preto sa v nej mohli rozvinúť a obohatiť aj iných.

Avšak prv, než sa to stalo, urobila vedomé osobné rozhodnutie, o ktorom napísala svojmu spovedníkovi: *„Odteraz jediným cieľom mojich túžob je zo všetkých síl vytláčiť vo svojom srdci môjho ukrižovaného Ježiša, sväté evanjelium a svätú vieru. Oni budú mojim vodcom, pravidlom a istotou. Z celých síl, vo dne i v noci budem o nich rozmyšľať, pretože to je bezpečná cesta do neba“* (Autobiografia, s. 248).

Na základe tejto osobnej skúsenosti radí aj každému z nás: „*Boh chce, aby dušu osvecovalo Božie svetlo evanjeliových právd. Toto je verná hviezda, ktorá privedie človeka k Bohu... Rozhodni sa teda vo svojom srdci... že budeš kráčať vo svetle tejto hviezdy, ktorou sú evanjeliové čnosti Ježiša Krista. Opieraj sa o jeho slovo a o jeho rady“ (porov. *Adventné meditácie*, s. 129-130). Na to, aby sme sa mohli oprieť o Božie slovo, ho musíme najskôr poznať a prisvojiť si ho. Výborný spôsob, ako to urobiť, je rozjímať o evanjeliu z daného dňa.*

Každodenné spolužitie s ľuďmi si taktiež vyžaduje, aby sme vyslovili veľa slov. Pán nám preto prostredníctvom Márie Celesty radí, aby sme prv, než čokoľvek vyslovíme, ponorili svoj jazyk do múdrosti jeho slova (porov. *Rozhovory duše s Ježišom 9*, s. 118).

Začať čítať Božie slovo nemusí byť pre nás jednoduché. Môže sa nám zdať, že nechápeme zmysel toho, čo čítame, že nevnímame súvislosť, akú to má s naším životom. Avšak skúsme prekročiť túto zábranu. Odvážme sa vstúpiť do prázdnoty, odvážme sa čítať napriek tomu, že nechápeme. V Žalme 51, 8 sa píše, že „*Hoci si pravdu zahalil temnotou, týmto tajomstvom ma učíš múdrosti.*“ Božie slovo má moc vykonať to, čo hovorí – je to to isté slovo, ktorým Boh stvoril viditeľný aj neviditeľný svet. Dovoľme, aby toto stvoriteľské slovo zaznievalo nad našim vnútorným chaosom, nad tým, čo v nás potrebuje byť oživené. Určite po čase začneme zakúšať, že sa v nás rodí nový život, že naša myseľ sa postupne otvára na to, čo sme predtým nechápali. Ak sa totiž vyhýbame čítaniu istých statí z Písma, je to prejav toho, že aj vo svojom živote sa niečomu vyhýbame, že sú oblasti, do ktorých nemáme odvahu vstúpiť.

4. Spiritualita novej blahoslavenej a jej nasledovníčok je tiež **liturgická**: Matka Mária Celesta žila rytmom liturgického roka. Pri rozjímaní čerpala z liturgických textov z misála a z breviára. Vo svojej

Autobiografii spomína, že Pán jej vnútorne objasňoval zmysel žalmov, ktoré sa modlila. A v *Rozhovoroch duše s Ježišom* sa zas odvoláva na rôzne cirkevné sviatky a na obdobia liturgického roka, ktoré prežívala tak, ako my prežívame sviatky svojich najbližších. To, čo zapísala, svedčí o tom, že hlboko prežívala sviatky, ktoré Cirkev slávi, a že jej spiritualita nebola individualistická, sústredená len na vlastné potreby a zážitky, ale bola hlboko liturgická, zosúladená s rytmom Cirkvi. Je to pozvanie aj pre nás – nechať sa viesť a formovať liturgiou dňa a aktuálnym liturgickým obdobím. Cirkevný rok so svojimi liturgickým obdobiami nám umožňuje prežívať celý Ježišov život – od jeho počatia až po vystúpenie do neba. Takto sa náš život môže napájať na Kristov a môžeme zakúšať účinky jednotlivých sviatkov vo svojom vlastnom živote.

Sestra Mária Celesta často hovorí o mimoriadnych zážitkoch, ktoré prežila na sviatky Pána, Panny Márie alebo svätých. Spomína, že na slávnosť Zjavenia Pána sa jej srdce spojilo s tromi kráľmi z Východu a klaňalo sa novonarodenému Pánovi už nielen v Betlehemskej jaskyni, ale aj v Najsvätejšej oltárnej sviatosti (porov. *Rozhovory duše s Ježišom* 9, s. 124).

Zas počas svätej omše v nedeľu zmŕtvychvstania pocítila, ako z nej Zmŕtvychvstalý Pán sňal všetko jej vnútorné trápenie a ako ju opustil vnútorný strach.

Na sviatok svätého apoštola Jakuba zas dostala milosť nahliadnúť do nebeskej slávy svätých apoštolov a mať na nej účasť. Opisuje to takto: „*Uzrela som spoločenstvo nebeských duchov - boli ako svietiace body, ktoré v Bohu vyžarovali čistotu. Oni všetci ma svojou žiarou zranili láskou k tebe. Videla som tiež mojich a tvojich drahých apoštolov, Petra a Pavla, a na okamih som uzrela slávu, z akej sa tešia; sľúbili mi svoju ochranu... Videla som ich slávu, ktorá vysoko prevyšovala slávu iných svätcov. Uzrela som tiež slávu ostatných svätých apoštolov, zvlášť*

svätého Jakuba, ktorého sviatok dnes svätá Cirkev slávi“ (Rozhovory duše s Ježišom 7, s. 86).

Táto jej mystická skúsenosť zodpovedá tomu, čo učí v svojom spise nazvanom *Stupne modlitby* (konkrétne v šestnástom stupni): „*Niekedy sa stáva, že Boh udeľuje duši účasť na sláve, láske a duchu svätca alebo sviatku, ktorý svätá Cirkev slávi. Duša vtedy prežíva účasť na jeho radosti, sláve a láske a zakúša prítomnosť svätca, Božej Matky alebo prítomnosť Pána, v závislosti od toho, o aký sviatok ide... Toto slúži duši na vnútorné očistenie, ktoré je veľmi užitočné.*“

Svätí sú našimi bratmi a sestrami, ktorí nás predišli do večnosti a ktorí sa za nás prihovárajú tak, ako sa to páči Bohu. Preto im zverujeme svoje prosby, lebo oni majú súcit s našimi potrebami a trápeniami, veď sami zakúsili ľudský údel. Sväté písmo nám dáva prísľub, že kde sú dvaja – traja zhromaždení v Pánovom mene, tam je Pán s nimi a že vypočuje ich modlitbu, ktorú prednášajú v duchu vzájomnej jednoty. Ak nemáme okolo seba ľudí, s ktorými by sme sa mohli modliť, pozvime si k spoločnej modlitbe svätých. Mária Celesta napríklad spomína, že sv. Tomáš Becket (1118 – 1170) ju uzdravil zo slabosti a že ju často sprevádzal svojou prítomnosťou a rád jej pomáhal počas modlitby (porov. *Rozhovory duše s Ježišom 4, s. 61*).

5. Náš duchovný život formuje to, čo čítame. Duchovné čítanie je pokrmom pre našu dušu a osobitné miesto v ňom by malo patriť textom cirkevných otcov. Otcami ich nazývame preto, že zanechali Cirkvi dedičstvo, ktorým sú ich komentáre k textom Svätého písma. Oni ešte nemali k dispozícii knihy ako my, ale s pomocou Božej múdrosti sami vysvetľovali Božie slovo. Ich spisy nie sú jednoduché, ale to by nás nemalo odradiť aspoň z času na čas siahnuť po diela týchto veľkánov, spomedzi ktorých spomeňme aspoň *Vyznania* sv. Augustína. Mária Celesta poznala a čítala diela cirkevných otcov, a preto hovoríme, že jej spiritualita je **patristická**: V jej spisoch sa odráža vôňa učenia cirkevných otcov. Cituje sv. Leva Veľkého, sv. Gregora, sv. Augustína,

sv. Ambróza. Vplyv cirkevných otcov sa u nej prejavuje predovšetkým v tom, že často píše o tom, ako Najsvätejšia Trojica pôsobí v človeku a premieňa ho. Teológia to nazýva zbožštenie.

Čo tento výraz znamená? – Zbožštenie je úplná premena človeka, úplné pripodobnenie sa Bohu. Je to účasť človeka na živote Najsvätejšej Trojice, na Božej prirodzenosti. Zbožštenie človeka znamená bytostné zjednotenie a spojenie s Bohom (nie však splynutie v jedno bytie). Znamená to, že človek sa skrze milosť stáva tým, čím je Kristus svojou prirodzenosťou. (Môžeme hovoriť o akomsi spojení ľudskej prirodzenosti s božskou v nás. Iste, nejde o také spojenie ako v osobe Ježiša Krista.) Zbožštenie nie je niečo, čo sa raz s nami stane (po smrti), ale je to niečo, čo sa deje alebo, lepšie povedané, čo sa má diať tu a teraz. Je to proces, ktorý sa začína už za nášho pozemského života, aby potom vo večnosti dospel k svojej definitívnej dokonalosti.

(Na ilustráciu uveďme aspoň jeden príklad toho, ako Mária Celesta čerpá z učenia cirkevných otcov. Balduin Canterburský (12. stor.) v texte z posvätného čítania, ktorý čítame vo štvrtok 18. týždňa v období cez rok, píše: „*Pane, odstráň zo mňa srdce kamenné, odstráň srdce stvrdnuté, odstráň srdce neobrezané. Daj mi nové srdce, srdce z mäsa, srdce čisté!... Ty, vzor krásy a pečat' svätosti, vtlač do môjho srdca svoj obraz. Vtlač do môjho srdca svoje milosrdenstvo.*“

Ozvena týchto jeho slov zaznieva v úvode *Rozhovorov duše s Ježišom*, kde Mária Celesta vyjadruje túto myšlienku takto: „*Najmilší ženích mojej duše, Pán môj, jediný dych môjho ducha! Ty si v lone večného Otca ako pečat' v ruke rezbára, ktorou je vo všetkých spravodlivých dušiach odtisnutá svätosť. Tou pečat'ou lásky boli označené všetky vybrané duše a stali sa tak nespočetnými oživenými podobizňami tvojej jedinečnej lásky*“ (*Rozhovory duše s Ježišom 1*, s. 21).)

6. Mária Celesta bola vernou dcérou Cirkvi, voči ktorej prechovávala úctu a poslušnosť. Cirkev považovala za svoju Matku, ktorou sa nechala učiť a živiť. Bola **vernou tradícií**, čo sa prejavovalo v tom, že prijímala cirkevné učenie. Nevieme, koľko a akých kníh prečítala, avšak z jej spisov vidno, že nadobudla vysokú náboženskú kultúru a čerpala z kresťanskej duchovnej tradície a zo spisov mystikov. Mala svojich obľúbených svätých.

Dobre poznala flámskych mystikov, o čom svedčí to, že často používa pojmy „bytie“ a „nevedomosť“.

Poznala a citovala aj sv. Františka z Assisi, sv. Katarínu Sienskú a sv. Petra z Alcantary. Okrem toho správne používa pojmy scholastickej filozofie a teológie, o čom svedčia jej úvahy o Najsvätejšej Trojici, o božskej a ľudskej prirodzenosti, ktoré sú hypostaticky spojené v osobe Ježiša Krista, ako aj jej zamyslenia o účinkoch milosti a o slobodnej vôli človeka.

Takisto poznala učenie veľkých karmelitánskych mystikov: sv. Jána z Kríža a sv. Terézie z Avily. V jej spisoch nachádzame ozvenu slávneho duchovného spisu Jána z Kríža, ktorý sa nazýva *Duchovná pieseň*. Tento výnimočný španielsky mystik v ňom poeticky opisuje túžbu človeka po Bohu a hľadanie Boha.

Aj v Márii Celeste horela túžba po Bohu, a preto sa v meditácii na 2. januára prihovára svojej duši a poháňa ju vydať sa hľadať svojho milovaného Boha: „*Duša moja, vyjdi... zo zeme svojho srdca. Zanechaj svoje zmysly, vrtochy, zlé návyky, zanechaj všetky svoje márne myšlienky. Vyjdi zo seba samej a choď hľadať svojho Milého. Choď... a pýtaj sa všetkých stvorení, kde je tvoj Ježiš, tvoj milý, tvoj poklad*“ (*Meditácie na Advent a Vianoce* 40, s. 121-122).

7. **Eucharistická** spiritualita: Ako sme už povedali, duchovný život blahoslavenej Márie Celesty vychádzal z liturgie, a preto musel

smerovať k tomu, čo je vyvrcholením celého liturgického života Cirkvi, čiže k svätej omši – k Eucharistii. Svätá omša bola pre ňu chvíľou, kedy jej Pán zjavoval najväčšie zo svojich tajomstiev. Pán jej vysvetlil, že vždy, keď prijíma jeho Telo, nanovo si oblieka krstné rúcho nevinnosti a stáva sa čistejšou a krajšou (porov. *Rozhovory duše s Ježišom 2*, s. 37). Prijímaním Kristovho Tela sa totiž stávame tým, Koho prijímame. V našich žilách už prúdi Ježišova krv a postupne sa aj my premieňame na živú Eucharistiu. Znamená to, že aj k nám môžu ľudia prísť a „vziať si“ z nás – vziať si z nášho času, z našich schopností... Prestávame sa báť o seba a o to, čo je naše, a sme ochotní nezištne dávať seba samých. Eucharistia je sám Pán medzi nami; je to jeho Telo, ktoré sa za nás na kríži obetovalo a teraz sa nám dáva ako pokrm, aby sme mohli mať účasť na Božej prirodzenosti. Je to veľké tajomstvo našej viery, ktoré Mária Celesta vysvetľuje takto: *„Prijímaním Najsvätejšej sviatosti dostáva duša, nevesta Ježiša Krista, účasť na jednote božských osôb Otca, Syna a Duchu Svätého, ktorá sa uskutočňuje v najsvätejšej duši Ježiša, ktorý je našou hlavou... Duša, ktorá sa sýti Bohom, má účasť na Božom živote, ako to Pán povedal: ‚Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom‘ (Jn 6, 56).“* (Záhradka, meditácia na 4. júna).

Pretože chvíľa svätého prijímania je časom nášho bytostného zjednotenia so samotným Bohom, môže byť aj časom mimoriadne silnej modlitby, ktorou sa môžeme prihovárať za iných ľudí. Ježiš Márii Celeste vysvetlil, ako sa má modliť za zatvrdilých hriešnikov: *„Ak nejaký ničomník, spojený s diablom, môže učiniť toľko zla, čo, podľa teba, môže urobiť človek dobrej vôle zjednotený v čistej láske a milosrdenstve s mojím Božským srdcom...? Teraz ťa naučím, ako môžeš pripútať k môjmu srdcu hriešnikov, ktorí ti sú zverení. Keď ma budeš prijímať v Najsvätejšej sviatosti, neodvolateľne sa mi odovzdaj a obetuj môjmu srdcu svoju vôľu aj celú svoju osobu, spoj svoju vôľu s vôľou všetkých mučeníkov a ich krv spoj s mojou najdrahšou krvou; spoj svoju vôľu so srdcami všetkých, ktorí ma milovali a milujú, ako aj so srdcom mojej Matky, a napokon so srdcami zatvrdilých hriešnikov.*

Zviaž ich s mojím srdcom a obmy ich mojou krvou, a tak ich predstav môjmu Otcovi. Pros ho, aby... tieto väzby upevnil. Uisťujem ťa, že pre mňa ti to nikdy neodoprie; neodoprie to ani tebe, ani nikomu, kto to učini z úprimného a vrúcneho srdca“ (Rozhovory duše s Ježišom 2, s. 42-43).

Eucharistia je však pre nás aj záväzkom: Keď prijímame Kristovo telo, prijímame aj všetkých bratov a sestry, ktorí tvoria jeho mystické telo. Preto nemôžeme voči nikomu prechovávať odmietavý postoj, lebo takto by sme odmietali samotného Krista.

Chvilé vd'akyvdávania po svätom prijímaní mali v živote Márie Celesty osobitný význam. Na Pánov príkaz spisovala v týchto chvíľach rehoľné pravidlá, podľa ktorých redemptoristky žijú. Tieto pravidlá nás pobádajú, aby sme dali každému štvrtku osobitný eucharistický rozmer na pamiatku ustanovenia Eucharistie. Preto máme každý štvrtok vyhradený dlhší čas na poklonu Najsvätejšej sviatosti. Aj takto môžeme všetci poďakovať Pánovi za dar jeho trvalej prítomnosti medzi nami.

8. Blahoslavená Mária Celesta mala veľmi vrúcny vzťah k Panne Márii, preto o jej spiritualite môžeme povedať, že bola **mariánska**. Svoje sestry viedla k tomu, aby každý deň začínali a končili s Pannou Máriou a vo všetkom ju prosili o požehnanie a utiekali sa k nej ako dcéry.

Na mnohých miestach vo svojich spisoch (zvlášť v rozjímaniach na Advent a Vianoce) opisuje zaľúbenie, aké Boh Otec nachádza v Márii z Nazareta, ktorú si vyvolil za Matku Ježiša Krista, vteleného Slova. Jeden z týchto nádherných úryvkov nájdeme v *Meditáciách na Advent* (s. 28): „*Blažená Panna, moja milovaná Pani, jediná, ktorá si našla takú veľkú milosť u Boha! Božský Otec od večnosti hľadel na teba ako na svoju požehnanú dcéru, nedotknutú Adamovou vinou.* [Vtedy ešte

nebola oficiálne vyhlásená dogma o nepoškrvnenom počatí – avšak Cirkev v túto pravdu vždy verila.] *V tebe našiel nekonečné božské zalúbenie a radoval sa z teba. Vyvolil si ťa od večnosti, mal v tebe zalúbenie prv, než vznikli základy zeme, prv, než jestvoval kňaz, prv, než stvoril vrchy, údolia a pramene vôd.*“ Spomedzi všetkých stvorení je teda Panna Mária najkrajším dielom Najsvätejšej Trojice.

Pannu Máriu charakterizovali predovšetkým tri čnosti, ktorými očarila Božie srdce. Boli to: pokora, poslušnosť a láska. Tieto čnosti ju urobili schopnou prijať Boha do svojho lona a darovať ho svetu. Aj my sme povolani prinášať Ježiša tomuto svetu, a preto si osvojujeme tieto Máriine čnosti, ktoré sú prítlačivé nielen pre Boha, ale aj pre ľudí.

Panna Mária vo všetkom so skalopevnou vierou plnila Božiu vôľu, ktorej najhlbší zmysel bol neraz zahalený aj pre ňu samu. Preto si ju Mária Celesta zvolila za učiteľku, vzor a sprievodkyňu na neraz hmlistej ceste života. Túžila sa od nej naučiť milovať Boha nadovšetko a za každých okolností, a preto sa modlila: *„Moja najsladšia Pani a Matka, chcem byť spojená s tebou a milovať môjho Boha tvojím najčistejším srdcom“* (Meditácie na Advent a Vianoce 37, s. 111).

9. Charakteristikou Rehole Najsvätejšieho Vykupiteľa a tých, čo cítia v srdci pozvanie žiť touto spiritualitou, by malo byť predovšetkým to, čo vyjadrujú slová **VIVA MEMORIA**. Tento výraz nám pripomína, že máme byť *živou pamiatkou života Ježiša Krista*, a to – všetkých chvíľ jeho života. Pán si praje, aby sme boli jeho *živou pamiatkou a nasledovali ho tak, akoby žil medzi nami... Teda aby sme v jeho Duchu nanovo prežívali všetko to, čo prežil on* (porov. Rozhovory duše s Ježišom 9, s. 129-130).

Nejde o to, aby sme boli ako suveníry, ktorý pripomína milé, avšak už zašlé chvíle a zážitky, ktoré sa už nikdy nestanú realitou. Ide o to, aby

sme sa deň po dni a chvíľa po chvíli nechali premieňať Duchom Svätým, čiže Duchom Ježiša Krista, ktorý má moc nanovo v nás sprítomniť Ježišov život. Mária Celesta vo svojom spise *Stupne modlitby* (14) veľmi jasne zhrňa cieľ celého Ježišovho života. Píše, že „*Ježiš zomrel, aby žil ako zmŕtvychvstalý vo svojich stvoreniach.*“ Zmŕtvychvstalý Ježiš chce žiť v každom z nás a prežiariť celú našu existenciu nádejou plynúcou z jeho zmŕtvychvstania.

10. ***Vzájomná láska:*** Blahoslavená Mária Celesta dôrazne pripomína, že nie je možné byť zjednotenými s nebeským Otcom, ak nie sme jedno s bratmi a sestrami. Cirkev a všetky spoločenstvá, ktoré ju tvoria, budú živou pamiatkou Krista len vtedy, ak v nich bude vládnuť jednota a vzájomná láska. Slová prvej reguly, ktorú Mária Celesta napísala z Božieho vnuknutia pre svoje mníšky, sú v tomto ohľade jednoznačné a radikálne a bezpochyby platia pre všetkých. V regule o jednote a vzájomnej láske sa nám prihovára sám Kristus, ktorý nám ako príklad lásky predkladá vysokú mieru svojej lásky: „*Toto je moje nové prikázanie, aby ste sa navzájom milovali, ako som ja miloval vás. Darujte teda svojmu bližnému celú svoju dušu:*“

Čo to znamená darovať bližnému svoju dušu? – Vieme, že schopnosťami duše sú: rozum, pamäť a vôľa. Preto sa v tomto texte ďalej vysvetľuje, ako treba používať svoj rozum, pamäť a vôľu, aby sme pomocou nich vyjadrovali lásku. Vypočujme si teda slová reguly ďalej:

„Podarujte bližnému mu svoj rozum... zmyšľajte v prospech svojho bližneho a nikdy ho neposudzujte za akékoľvek zlo.

Dajte bližnému svoju pamäť tým, že mu z celého srdca odpustíte a nebudete pamätať na urážky, ale odmeníte sa mu za duchovné aj dočasné dobrodenia, ktoré vám preukazuje.

Dajte bližnemu svoju vôľu: tak, že ho budete vrúcne milovať, správať sa k nemu tak, ako by ste chceli, aby sa iní správali k vám, a že mu budete priat' len to najlepšie.

Z lásky ku mne dajte bližnemu svoje srdce a city tak, že s ním budete spolucítiť v jeho zármutkoch, chorobách, v duchovných aj v telesných súženiach.

Nech sa vaše telo a zmysly starajú o dobro bližneho: svojimi očami si všímajte jeho potreby a nikdy nepozorujte jeho nedostatky, ani to, čo robí. V ničom ho nepodozrievajte. Svojimi ušami počúvajte trápenia bližneho; ústami ho povzbudzujte v zármutku, v nevedomosti ho poučajte o večných pravdách, pomáhajte mu a zastávajte sa ho.

Ide o to, aby ste – ak si láska bude vyžadovať - ochotne obetovali svoje telo aj život za jeho večné spásu. Tak ako som robil ja, robte aj vy.“

11. Na záver dodajme, že duchovná cesta Márie Celesty je **pre všetkých**, nielen pre kontemplatívne mnišky žijúce v klauzúre. Je to cesta pre tých, čo sa neboja otvoriť na Božie pôsobenie a osmelia sa vykročiť na cestu svätosti, ktorú nám Ježiš ukázal svojím životom.